

Det klima-industrielle kompleks

Varmere luft, smeltende gletsjere, store vandstigninger. Fusk, sjuksk og skandaler i kø – når ideologi, pseudovidenskab og særinteresser blandes sammen til en farlig cocktail.

Konsensusen om klimakrisen har det ikke så godt, som den har haft det. Først var det den såkaldte Klimagate, som fik en del omtale i efteråret: Email-korrespondance lækket på internettet viste, at en række fremtrædende britiske klimaforskere har bedrevet forskning på en måde, der næppe kan kaldes videnskabeligt acceptabel. De afslørede emails viste således, at man hos forskerne vil have bestemte resultater – at der finder store klimaforandringer sted, og at det er menneskenes skyld – og at man er villig til at »nå« disse resultater med snart sagt ethvert tænkeligt middel. Man vil – med egne ord – lave »tricks« med data for at skjule, at temperaturerne ikke viste, hvad man gerne ville have. Man vil udelukke forskere, der når konklusioner i strid med ens egne fra bestemte tidsskrifter, og omvendt vil man, for at »delegitimere« de tidsskrifter sådanne forskere publicerer i, målrettet underminere disses procedurer for fagfællebedømmelser. Og så vil forskerne i øvrigt – i strid med al god videnskabelig praksis – ikke offentliggøre deres egne data (selvom en del af disse er tilvejebragt via offentligt finansierede forskningsbevillinger). Alt i alt adfærd, der er i strid med enhver anstændig videnskabelig praksis, fordi hele forestillingen om, at der kan nås objektive videnskabelige resultater, baserer sig på, at andre kan efterprøve påstande.

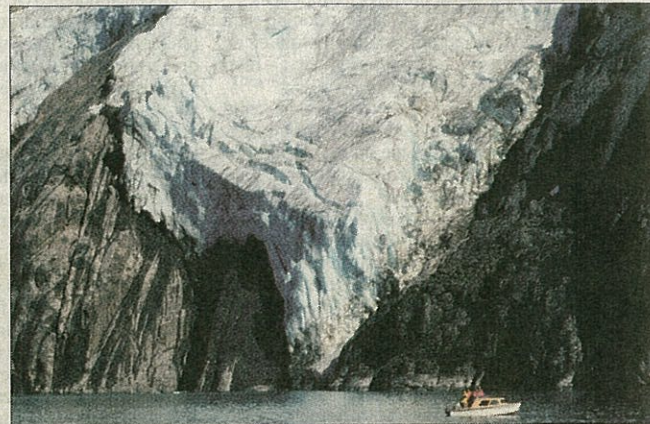
MENS KLIMAGATE fik en del opmærksomhed verden over, blev afsløringerne bemærkelsesværdigt nok nonchalant afvist af stort set alle implicerede i COP15-mødet i København i december. Det var bemærkelsesværdigt, fordi netop spørgsmålet om videnskabelig respektabilitet – at det er op mod 2.400 seriøse klimaforskere, der i et eller andet omfang har samarbejdet om de rapporter for FNs internationale klimapanel (IPCC), der ligger bag COP-processen – er noget af det, der igen – og igen – bliver fremhævet som en slags legitimering af den i sagens natur politiske konklusion om, at »det er os mennesker, der er skyld i klimaforandringerne, og de er store og alvorlige, og vi skal have store og radikale forandringer i vores adfærd«. Bemærkelsesværdigt i særdeleshed, fordi de miskrediterede forskere i vidt omfang har leveret ammunitionen til IPCC og dermed COP15.

En af de mest kategoriske til at afvise, at de lækede emails skulle være problematiske, var formanden for IPCC, inderen Rajendra K. Pachauri. Han måtte til gengæld i forrige uge svare på nye, ubehagelige spørgsmål i forbindelse med en helt ny klimaskandale: den såkaldte Gletsjergate. Den ansete britiske avis The Times kunne således afsløre, at IPCC-rapporten fra 2007 – som lå til grund for COP15-mødet – var ren varm luft, når det gjaldt påstandene om, at gletsjerne på toppen af Himalaya smelter løs og formodentlig vil være helt væk senest i 2035. Ingen tvivl om hverken årsag eller effekt.

Forudsigelsen fik følgende også enorm opmærksomhed, da den kom frem, men hvordan endte den overhovedet i rapporten? Sådanne fordi den havde stået i en 2005-rapport fra Verdensnaturfonden. Den tog såmænd udgangspunkt i en enkelt bemærkning i et populærvidenskabeligt blad, fra en indisk gletsjer-ekspert, Syed Hasnain. Han siger nu, at han blev fejlciteret. Så meget for »2.400 klimaforskere forskning«.

DER VAR ELLERS GRUND TIL at være skeptisk. Allerede i 2006 advarede en ledende gletsjer-ekspert, Georg Kaser, at forudsigelserne om 2035 var grundløse: »Det tal er ikke bare lidt forkert, men helt ude af proportioner. Det er så forkert, at det ikke engang er værd at diskutere«, sagde han til AFP. Da Indiens førende gletsjer-ekspert, Vijay Raina, i november viste, at gletsjernes tilbagevækst ikke er øget det sidste halve århundrede, affærdigede Pachauri det som »voodoo-videnskab« og som »arrogant«. Men i sidste ende måtte IPCC så erkende, at der ikke var belæg for påstanden – overhovedet.

De forsvindende gletsjere er ikke de eneste af den seneste klimadebats mange vildskud. Et andet er påstanden om, at 1998 var det varmeste målte år i USA's historie – det passer ikke (det var 1934). Et tredje er, at vandstanden snart vil stige med seks-syv meter og oversvømme f.eks. Florida – her går buddene i stedet på 40-50 centimeter ved år 2100. Et fjerde er, at polarbjørnene er udrydningstruede – mens meget tyder på, at bestanden er stabil eller endog stigende. Et femte er den påstand, som Al Gore kom med, da han besøgte København i december: At nye

Da Indiens førende gletsjer-ekspert Vijay Raina sidste år viste, at gletsjernes tilbagevækst ikke er øget det sidste halve århundrede, blev det affærdiget som »voodoo-videnskab«. Klimagate viste, at der er mange særinteresser i debatten.

tal viste, at der er 75 pct.s sandsynlighed for, at iskappen på Nordpolen vil være helt smeltet inden for fem-syv år. Men de forskere, han henviste til, havde aldrig nogensinde forudsagt noget sådant.

HVORDAN KAN SÅ MANGE så anerkendte fortalere for, at det er et helt sikkert faktum, at vi oplever klimaforandringer, og at de er menneskeskabte (og fordrer øjeblikkelige, radikale ændringer) tage så meget fejl så ofte?

Svaret ligger måske i eksistensen af dét, Bjørn Lomborg rammende har kaldt »det klima-industrielle kompleks«. Fra 1950'erne og frem talte mange om, hvad man kaldte det militærindustrielle kompleks: En alliance af særinteresser mellem våbenindustrien (der gerne vil tjene penge), forskere (der gerne vil have midler til at bygge en karriere på), forsvar (der foretrækker større budgetter og mere magt), og politikerne (der gerne vil genvælges, og som altid har lettere ved at blive valgt, hvis de kan identificere »store problemer«, som kun lige præcis de selv kan løse). Alle disse fire grupper havde – sagde man – en grundlæggende særinteresse i et eskalerende våbenkapløb mellem Øst og Vest.

Noget lignende kan man sige om klima-industrien. Der er store beløb på spil – faktisk større end forsvarsbudgetterne

under Den Kolde Krig – og for de forskere, der kan levere de rette forskningsresultater, eller de virksomheder, der kan lave produkter, der passer ind i miljøpolitikken, kan der være endog ganske store gevinster at hente. Lige så for de politikere, der svinger med folkestemningen. Hertil kan man måske også tilføje medierne, som altid foretrækker en historie om dommedag frem for en om, at verden er, som den er, og har det o.k. Til gengæld vil de alle tabe, hvis pludseligt stemningen svinger den anden vej, og måske netop derfor bliver stemningen så intens og næsten hadefuld over for forskere, der udfordrer den politiske korrekthed.

Så bliver det let at slippe igennem med dårlig videnskab og svært at komme igennem med modargumenter.

2.400 KLIMAFORSKERE og mange tusinde politikere og direktører er også en slags mennesker, og der er ingen grund til at tro, at de personer, organisationer og virksomheder, der i disse år udgør »det klima-industrielle kompleks«, er spor mindre egoistiske eller mere altruistiske end f.eks. olie- og kulinindustrien er det, eller som deltagerne i det militær-industrielle kompleks var det under Den Kolde Krig. De handler alle målrettet og fornuftigt, og som Storm P. sagde, kræver det god moral at sælge elastik i metermål.